

besede, kadar je dejal: kesal se bodeš, ako nehčeš poslušati.“ Možičku se je to pristojno zdelo, in zató je mahal po ušesih in po srei, dokler ga je do-
tolkel. Zadnje levíčeve besede so bile: „takó bodi vsacemu, kdor presluša
roditelja!“

Pilpoh.

Kamenje za kosilo.

Tomažek se je igral na cesti. Mimo njega pride ubog, star človek, ki je bil hróm in se je moral opirati na brle. Siromak je molil klobuk od sebe, da bi mu kdo kaj vbogajme dal, in če mu je kdo kak krajear ali kosec kruha vrgel vanj, lepo se mu je zahvalil in mu prosil blagoslova od Bogá. Ali Tomažek ni imel usmiljenja z ubožnim človekom; ne samo, da mu ni nič dal vbogajme, nego zagrabil je polno pest kamenja in ga vsipal prosjaku v klobuk. Starac na vse to ničesar ne reče, globoko vzdahne in izsiplje kamenje iz klobuka. Hudobnega Tomažka je to mirno starčково obnašanje zeló razjezilo. Zdajci pristopi k prosjaku, udari mu po klobuku, da mu ga izbije iz rok.

Vse to so videli Tomažkov oče, ki so stali na vrtu za ogrado. Pokličejo starega človeka v hišo in mu rekó, da naj séde za mizo na Tomažkovo mesto. Starček to storí in oče mu dadó pladnik in žlico Tomažkovo. Mati prinesó kosilo na mizo in oče rekó prosjaku, da si naj zajame in naj jé s Tomažkovo žlico. Tomažek je pa moral v kotu na tléh sedeti in oče so mu dali kamen za kosilo, ker je tudi on dal siromaku kamenja mesto kruha. Tomažek se je zeló jokal in prosil očeta, naj bi mu ta pregrešek odpustili. Ali oče tega niso hteli. Še le, ko se je ubogi starček zanj potegnil, dopustili so mu oče, da je smel k mizi sésti zraven prosjaka. Tomažek je obljubil s solzami v očéh, da ne bode nikdar več razžalil kacega siromaka.

Veseli in žalostni dnevi drobne cvetlice.

(Pripovedka.)

Cvetlica je tožila zemlji, da je premrzla. Zemlja odgovorí: „Cvetlica ljuba! jaz te ne morem greti, kajti sever ljuto piha; a tvojo bédo potožim oblakom nad nami.“ In zemlja je govorila oblakom: „zakaj mi zakrivate solnce? Uboga cvetlica trepéče od mraza.“ A sivi oblaki so prošnjo matere zemlje povédali nébu, in rekli, naj se usmili cvetlice. A nebo je solncu velélo topléje sijati in ogréti ubogo cvetlico. Solnce to slišavši poprósi Bogá, da bi mu svobodno bilo, ogréti zemljo.

V tem je otrpla cvetlica zadremala, a mrzli séver je nanesel listja in oblaki so jo ogrnili z belim plaščem ter jo odéli, da bi gorkéje počivala, dokler ne pride drugo vrame.

Bog se napósled usmili cvetlice in velí solncu topléje sijati, a mrzli sever pošlje v ledéne dežele ter oblake nad zémeljo, da bi cvetlici plašč odgnili.

Sedaj se cvetlica vzbudí ter pomolí preljubo lice iz črne zemlje, na katero je solnce sijalo in prijazno kímalo cvetlici, ki se je polagoma izstegnula in pozdravljala njega nebesko svetlobo.

Jos. Lavrič.